

Odposlechnuto

Kde máš manžela?
Na zahradě.
Nikde ho nevidím.
Musíš kopat hlouběji.

Kosti a kostičky

Výchova dětí je jako výchova psa. To prohlásila dětská psycholožka a já měla chuť ji za to pokousat. Pak jsme děti poslali do světa a snad z přemíry pořádku, kterému jsme za ta léta odvykli, jsme si pořídili psa. A já už chápu. Kolikrát jsem v posledních měsících zažila *dějà vu*! Každý rodič dobře ví, co následuje, když šlápne bosou nohou na kostičku ze stavebnice Lego. Naše fenka si s legem sice nehraje, ale kostičky trou- sí také. Hovězí, vepřové, jak jí to přijde pod čumák. Výsledek je stejný – když na kostičku šlápnete ve dvě ráno, rázem je vzhůru celý dům. Rovněž pokusy o nastolení jednoduchých pravidel soužití dopadají u dětí i psů podobně. „A co je na tom špatného?“ ptaly se nevinné oči, když jsem objevila obří díru v prostěradle, ze kterého se děti snažily vyrobít týpí. „A co je na tom špatného?“ nechápe Matylda, když jí laju za díru v koberci, skrz který se hodlala prohrabat nejspíš až do Austrálie. V obou případech by jim člověk nejradši jednu vrazil. Ale ten pohled... Určitá odlišnost tady však přece jen je. U dětí jsem si občas povzdechla: „Už aby vyrostly!“ Když ale vidím, kolik toho spořádá pes, jenž je ještě ve vývinu, napadá mě pouze: „Doufám, že už nevyroste.“